

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Sžo/9/2014
Identifikačné číslo spisu: 3013200272
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Baricová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:3013200272.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľiek 1. U., bytom Z. a 2. K., bytom Z., oboch zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Eckmann, s. r. o., so sídlom Trenčín, Mierové námestie č. 14, proti odporcovi Mestu Trenčianske Teplice, so sídlom M. R. Štefánika č. 4, Trenčianske Teplice, IČO: 00 312 088, zastúpenému JUDr. Máriou Bustinovou, advokátkou so sídlom Trenčianske Teplice, Šrobárova 9, za účasti Krajskej prokuratúry Trenčín, so sídlom Legionárska 7158/5, Trenčín, v konaní o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, a o odvolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 12. decembra 2013, č. k. 13S/42/2013-94, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 12. decembra 2013, č. k. 13S/42/2013-94 p o t v r d z u j e .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) v konaní podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s poukazom na ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c/ OSP zamietol návrh odporcu na prerušenie konania, ktorým odporca navrhol konanie prerušiť do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17Cpr/8/2013 o jeho žalobe o určenie platnosti právneho úkonu - dohôd o vykonaní práce uzatvorených dňa 31. decembra 2012 medzi odporcom a navrhovateľkami.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v konkrétnom prípade je základnou otázkou, či konkrétne činnosti (bližšie popísané v návrhu), ktoré vykonávali navrhovateľky sú nezlučiteľné s funkciou poslanca obce, v ktorej boli navrhovateľky zvolené, t. j., či právny následok zániku ich mandátu poslankyň a s tým spojené obmedzenie ich základného práva podľa čl. 30 ods. 1 v spojení s čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky bolo v danej neprímeraným a nedôvodným zásahom do ich základných práv a či je výsledkom neprípustné neprímeraného a formalistického výkladu príslušných ustanovení zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“). Zodpovedanie danej otázky nie je podľa názoru krajského súdu žiadnym spôsobom podmienené výsledkom konania, ktoré sa vedie na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17Cpr/8/2013.

Proti tomuto uzneseniu podal odporca v zákonnej lehote odvolanie žiadajúc návrhu na prerušenie konania

vyhovieť alternatívne rozhodnutie krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Opisujúc skutkový stav veci namietal, že nie je v kompetencii správneho súdu v konaní podľa piatej časti piatej hlavy OSP riešiť otázku platnosti dohôd o vykonaní práce, a to ani ako otázku predbežnú a že na základe toho bol nútený podať určovaciu žalobu na Okresnom súde v Trenčíne. Zároveň uplatnil náhradu trov konania, ktoré vyčísliť.

Navrhovateľky vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie rovnako ako odporca opisujúc skutkový stav veci navrhli napadnuté uznesenie krajského súdu potvrdiť. Časť odvolania, v ktorej sa odporca domáha náhrady trov konania, považovali za nezrozumiteľnú a zmätočnú.

Krajská prokuratúra odvolací návrh nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s predchádzajúcim konaním, odvolanie navrhovateľa prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že toto odvolanie nie je dôvodné.

V správnom súdnictve súdy okrem preskúmania zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP) konajú podľa § 244 ods. 5 veta prvá a § 250v OSP aj o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ OSP účastník môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takému návrhu vyhovieť. Tento procesný úkon súdu (prerušenie konania) závisí len od úvahy súdu. Prerušenie konania v tomto prípade prichádza do úvahy v prípade, že prebieha alebo je súdom vyvolané iné konanie, výsledok ktorého môže ovplyvniť rozhodnutie súdu vo veci.

Podľa § 135 ods. 1 OSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (§ 109 ods. 1 písm. b/). Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania; súd však nie je viazaný rozhodnutím v blokovanom konaní.

Inak otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám. Ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza (§ 135 ods. 2 OSP).

Z citovaného zákonného ustanovenia § 135 OSP jednoznačne vypláva, že ako otázky predbežné, t. j. otázky, posúdenie ktorých môže byť predmetom samostatného konania, nemôže súd v konaní riešiť len, ak sú uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 OSP. Ostatné otázky, o ktorých inak patrí rozhodnúť inému orgánu (včítane súdu v inom konaní), môže súd ako predbežnú otázku posúdiť sám.

Viazanosť súdu v správnom súdnictve rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní medzi rozhodnutia, ktorými by bol súd v zmysle § 135 ods. 1 OSP viazaný, nepatrí.

Neobstojí preto námietka odporcu, že „nie je v kompetencii správneho súdu v konaní podľa piatej časti piatej hlavy OSP riešiť otázku platnosti dohôd o vykonaní práce, a to ani ako otázku predbežnú“, pričom

v tomto konaní túto otázku správny súd ani riešiť nemusí.

Navrhovateľky sa návrhom podaným na Krajský súd v Trenčíne dňa 10. apríla 2013 domáhajú podľa § 250v OSP ochrany pred nezákonným zásahom zo strany odporcu a žiadajú vydať rozhodnutie, ktorým by mu súd zakázal pokračovať v porušovaní ich práva uplatňovať ich mandát poslanca Mestského zastupiteľstva Mesta Trenčianske Teplice a zároveň mu uložil umožniť navrhovateľkám tento ich mandát uplatňovať.

Z návrhu na prerušenie konania z 28. novembra 2013 došlému krajského súdu dňa 05. decembra 2013, po tom čo boli vo veci naradené dve pojednávania, ako aj zo samotnej žaloby pripojenej k odvolaniu odporcu, vyplýva, že žaloba o určenie platnosti dohôd o vykonaní práce vedená na Okresnom súde v Trenčíne 17Cpr/8/2013, bola podaná dňa 08. novembra 2013, z čoho je zrejmé, že toto konanie bolo začaté až po podaní návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, čím sa vzhľadom na obsah pripojeného spisového materiálu javí jej podanie nanajvyš účelové.

Ako správne konštatoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd, v konaní podľa § 250v OSP bude riešiť ako základnú otázku, „či konkrétne činnosti (bližšie popísané v návrhu), ktoré vykonávali navrhovateľky sú nezlučiteľné s funkciou poslanca obce, v ktorej boli navrhovateľky zvolené, t. j. či právny následok zániku ich mandátu poslankyň a s tým spojené obmedzenie ich základného práva podľa čl. 30 ods. 1 v spojení s čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky bolo v danej neprímeraný a nedôvodný zásahom do ich základných práv a či je výsledkom neprípustné neprímeraného a formalistického výkladu príslušných ustanovení zákona č. 369/1990 Zb.“. Za tým účelom sa správny súd bude vysporiadať s otázkou kolízie postavenia navrhovateľiek ako poslankyň mestského zastupiteľstva so statusom zamestnankyň obce a podmienkami nezlučiteľnosti výkonu verejnej funkcie poslanca obecného (mestského) zastupiteľstva s pracovnoprávnym vzťahom, pričom musí zohľadniť aj účel a zmysel predmetných príslušných zákonných ustanovení zákona č. 369/1990 Zb. a Zákonníka práce a porovnať ohrozenie verejného záujmu na nestrannom a nezávislom výkone verejnej funkcie oproti zásadnému zásahu do základného práva navrhovateľiek na nediskriminačný prístup k verejným funkciám a na účasť na správe vecí verejných (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 92/2012-36 z 10. mája 2012, ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7S/37/2011 z 30. júla 2012 alebo uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 107/2010).

Odporca v návrhu na prerušenie konania ani v samotnej určovacej žalobe na okresný neuviedol žiadne tak závažné skutočnosti, s ktorými by sa nemohol vypořadať krajský súd v konaní o ochrane proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy podľa § 250v OSP a z ktorých by bolo možné nesporne vyvodiť, že rozhodnutie Okresného súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 17Cpr/8/2013 relevantne ovplyvní rozhodnutie správneho súdu v danej veci.

Prerušenie konania v danej veci by bolo aj v rozpore so zásadou hospodárnosti konania (§ 100 ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) ako aj so samotným účelom konania o ochrane proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy, ktorá taktiež má byť rýchla a účinná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z vyššie uvedených dôvodov odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správne.

Pokiaľ ide o v odvolaní uplatnené a vyčíslené trovy konania zo strany odporcu a námietky navrhovateľiek voči týmto trovám uvedené v ich vyjadrení na odvolanie, najvyšší súd dáva do pozornosti, že o náhrade trov konania rozhodne krajský súd až v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej, a to podľa § 250v ods. 5 OSP, podľa ktorého navrhovateľ má právo na náhradu trov konania, ak súd návrhu vyhovel.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.